

ANNIE DARLING

OMPELEITA JA OIVALLUKSIA VINTAGE- PUTIIKISSA

Sammi

ANNIE DARLING:

Bloomsburyn kirjakauppa -sarja:

Pieni kirjakauppa Bloomsburyssa (2016, suom. 2022)

Ylpeyttä ja ennakkoluuloa Bloomsburyn kirjakaupassa (2017, suom. 2022)

Hullua rakkautta Bloomsburyn kirjakaupassa (2018, suom. 2023)

Mistelin alla Bloomsburyn kirjakaupassa (2018, suom. 2023)

Vintageputiikki-sarja:

Vintageputiikki Primrose Hillissä (2023, suom. 2024)

Unelmia ja uskallusta vintageputiikissa (2024, suom. 2025)

Ompeleita ja oivalluksia vintageputiikissa (2025, suom. 2026)

ANNIE DARLING

OMPELEITA JA
OIVALLUKSIA
VINTAGEPUTIIKISSA

SUOMENTANUT SUSANNA HIRVIKORPI

TAMMI

HELSINKI

Lainauksen William Shakespearen *Kesäyön unelmasta*
suomentanut Paavo Cajander

Ensimmäinen painos
Englanninkielinen alkuteos *Wrapped up at The Vintage Dress Shop* ilmestyi
Isossa-Britanniassa 2025.

Copyright © 2025 by Annie Darling
Suomenkielinen laitos © Tammi ja Susanna Hirvikorpi 2026
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-6462-2

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

*Neula suihkii ees ja taas
sisään, ulos, uudestaan:
mekko satiininen saa
miehenkaipuun haihtumaan.*

DOROTHY PARKER: "THE SATIN DRESS" (SATIINIMEKKO)

1

Siinä että koti oli asuntoveneessä, joka oli ankkuroitu pysyvästi Regent's Canaliin Primrose Hillin kohdalle, oli puolensa.

Oxford Circusiin oli vain pari mailia, mutta linnunliver-rykseen herätessä olisi voinut helposti kuvitella olevansa keskellä maaseutua. Veneen pyöreistä ikkunoista näkyi pelkkää vehreyttä. Eikä vain kanaalipolkua reunustavia puita vaan myös lehtien heijastuksia vedenpinnalla.

Valitettavasti Phoebe Parkeria ei erityisemmin ilahduttanut, että hän sai ajatella heräävänsä maaseudun rauhassa. Maaseutu ei nimittäin ollut Phoben juttu. Siellä oli ihan liikaa mutaa, pahoja hajuja ja käytännöllisissä kengissä kulkevia ihmisiä.

Phoben sänky oli korokkeella, jotta hän pystyi ihailemaan näkymää makuuasennosta, mutta myös siksi, että venekodissa ilmavuus oli tärkeää. Kosteat patjat olivat erityisen alttiita homeelle.

Homeestakaan Phoebe ei pitänyt. Mutta hän tiesi olevansa hyvin onnekas saadessaan asua niin halutulla alueella ilmaiseksi – vaikkakin sitten veneessä. Sheila – nimi oli maalattu veneen perään koukeroisin punaisin kirjaimin – oli ollut hänellä lainassa ystävältä, mentorilta ja pomolta aina siitä lähtien kun tämä lähti puolitoista vuotta sitten Australiaan tapaamaan vanhempiaan. Eikä ollut vielä

palannut. Niin Johnnon tapaista. Hän oli jättänyt Phoebelle kirjekuoren, jossa oli Sheilan avaimet ja niukasti ohjeita, jotka nekin liittyivät lähinnä kuivakäymälän käyttöön.

”Selviät taatusti kaikesta muusta, Pheeb. Olet aina ollut yrityksen aivot”, hän oli kirjoittanut viestinsä loppuun. Sekin oli ollut niin johnnomaista.

Olihan Sheilalla oikkunsa, mutta se tuntui silti kodilta Phoebesta ja Coco Chanelista, kauniista mustasta ranskan-bulldoggista, parhaasta kämppiksestä, joka Phoebella oli koskaan ollut. Coco nukkui yhä ikiomalle Tempur-tyynylleen käpertyneenä, unkarilainen hanhenuntuvapeitto ympärillään.

Phoebe jätti Cocon uinumaan, laskeutui korokkeella olevasta vuoteestaan, tarkisti, että vesisäiliö oli täynnä – olihan se – ja veti muovisen suihkumyssyn pänsä ja etenkin papiljottien suojaksi. Naisella, joka asui asuntoveneessä oikutteleva vesisäiliö ristinään, ei voinut olla pitkää suihkurutiinia. Phoben aamusuihku kesti kaksi minuuttia, missä ajassa hän ehti peseytyä putipuhtaaksi niin että vettä jäi vielä hampaidenpesuun ja teenkeittoonkin.

Sitten oli vuorossa kevyt viisivaiheinen ihonhoitorutiini, joka päättyi suojakertoimen 50 aurinkovoiteeseen. Vaikka elettiin jo lokakuuta, aurinko oli hyvin kirkas silloin kun sattui paistamaan, ja Phoebe kammosi sekä rusketusta että ryppyjä.

Sitten hän istuutui olohuoneen aurinkoisimpaan nurkaukseen päivän ensimmäinen kahvikuppi edessään ja alkoi meikata.

Korostuksille, varjostuksille, saati täydelle tällingille ei ollut aikaa.

Koska hän suosi neutraalia pohjustusta, hän levitti kasvoille värivoidetta ja silmien alle peitevoidetta, niin että

hänen kalpea ihonsa näytti tasaiselta. Sitten oli nestemäisen silmänrajauskynän vuoro: kirurginvakaalla kädellä hän piirsi yläluomen ulkonurkkiin siipimäisesti kaartuvat rajaukset. Alaluomea hän korosti pehmeällä kajalilla, ja sitten ripsiväriä. Paljon ripsiväriä. Niin että hänen siniset silmänsä näyttivät uskomattoman suurilta.

Oli niitä, joiden mielestä vain joko silmämeikki tai huulimeikki sai olla vahva, mutta eivät molemmat. Sellaisesta Phoebe viis veisasi. Hän rajasi ja värjäsi huulensa punaisella huultenrajauskynällä, ja veti sitten esiin valttikorttinsa: Chanel Rouge Allure -huulipunan, siniseen taittavan tummanpunaisen, joka sai ihon näyttämään entistä kalpeammalta.

Sitten hän irrotti papiljotit ja harjasi paksut mustat hiuksensa varmistaen, että geometrisen tarkasti leikatun polkkatukan latvat ja otsatukka olivat suorassa.

Phoebe käänteli kasvojaan puolelta toiselle nähdäkseen, että kaikki oli täydellistä. Että hän oli täydellinen. Ja tottahan hän oli!

Sitten oli aika pukeutua tyköistuvaan 30-luvun vintage-mekkaan, joita hänen kaapissaan roikkui lukuisia. Jokaisen vaatepuun välillä oli täsmälleen viiden sentin väli, jotta ilma pääsi kiertämään. Se vielä puuttuisi, että hänen mekkoihinsa kasvaisi hometta! Vuoden 2019 koipirulaisinvaasio oli jo ollut kyllin traumaattinen kokemus. Phoebe ei ollut vielääkään toipunut noista synkistä kuukausista.

Kun Coco Chanel kuuli vaatekaapin liukuoven sulkeutuvan, se päästi ulinasarjan ilmoittaakseen Phoebeille, että oli herännyt ja tarvitsi apua päästäkseen alas korokkeella olevasta sängystä.

Nyt kun Phoebe oli itse valmis, oli Coco Chanelin jokaamuisen kauneusrutiinin vuoro. Ensin Phoebe puhdisti

rähmän sen silmistä. Sitten hän otti pumpulitupon ja öljyä, joka maksoi enemmän unssilta kuin kulta, ja levitti sitä Cocon kasvojen pieniin, herkästi tulehtuviin ihopoimuihin. Sitten hän suihkutti sen turkkiin avokadosuihketta ja silitti sitä niin että musta turkki hohti kuin silkki.

Se oli heidän oma erityinen hetkensä. Paljon silittelyä ja halimista ennen kuin piti uskaltautua ulos maailmaan.

”Millainen vaatefiilis sinulla on tänään?” Phoebe kysyi tapansa mukaan lähestyessään pientä kaappia, johon Cocon vaatteet ja asusteet oli varastoitu. ”On vähän vilakkaa. Taidat tarvita takin.”

Phoebe valitsi vaaleanpunaisen samettikaulapannan, talutushihnan ja Chanelin kuuluisan jakkupuvun inspiroiman tweedjakun. Coco lysähti takapuolelleen ja ojensi auliisti etukäpäälänsä, niin että Phoebe sai sen puettua. Sitten Phoebe sujautti ylleen leveähelmaisen leopardikuvioiden tekoturkin. Hän oli ehdottomasti syksy- ja talvi-ihminen, mikä johtui pitkälti siitä, että silloin sai pukeutua hurmaaviin tekoturkkeihin ja suloiisiin pikku kashmirvillatakkeihin. Sitä paitsi hänen viimeistelty tyylinsä – hän veti jalkaansa mokkanahkaiset ”päivästiletot”, joissa oli kymmenen sentin korot – ei toiminut yhtä hyvin mittarin näyttäessä yli kahtakymmentä.

Kello oli tarkalleen 9.25. Phoebe nappasi Cocon kainaloonsa ja tyköistuvasta mekosta ja koroista huolimatta hyppäsi vaivatta veneestä kanaalipolulle. Harjoitus teki mestarin.

”Huomenta, Pheeb! Huomenta, Coco. Teissä totisesti silmä lepää.”

”Hei, Sadie ja Gunther!” Phoebe liversi, laski Cocon mahaan ja heilutti naapureilleen.

Yksi asuntoveneessä asumisen huonoista puolista olivat naapurit. Sheilan vakituisen ankkuripaikan vieressä kellui

nimittäin veneitä, joiden asukkaat kuvittelivat heidän muodostavan yhteisön.

Uh! Phoebe ei halunnut kuulua mihinkään yhteisöön eikä varsinkaan sellaiseen, jossa pukeuduttiin liukuvärjättyihin vaatteisiin ja joogattiin veneen katolla harva se aamu niin kuin Sadie ja Gunther mielellään tekivät.

Paitsi että Johnnon viestissä oli ollut vakavia varoituksia kuivakäymälän käytöstä, hän oli myös kirjoittanut (isoilla kirjaimilla ja alleviivaten), että Phoeben piti olla ”ystävällinen naapureille, vaikkei se käy sinulta luonnostaan. Ikinä ei tiedä, milloin tulee sähkökatko ja tarvitset kynttilöitä lainaksi tai jopa hinauksen lähimmälle telakalle. Hyvät tavat kaunistavat, Pheeb!”

Niinpä Phoebe oli aina naapurillisen ystävällinen Sadielle ja Guntherille. Hän jopa lähetti heille viestin aina kun meni Chalk Farm Roadin suureen supermarkettiin ja kysyi, tarvitsivatko he jotain. Sheilan toisella puolella asuivat Emma ja Sean, jotka olivat ihan mukiinmeneviä. Heidän vaatteensa eivät olleet liukuvärjättyjä, ja Phoebe oli antanut heidän laajentaa kasvimaataan omankin veneensä katolle, ja he olivat myös tilanneet aurinkopaneelit yhdessä, sillä niin sai paremman alennuksen. Joskus Phoeben oli vaikea uskoa, että hän tiesi niin paljon aurinkopaneeleista ja porkkanoiden ja tomaattien suotuisimmista kasvuolosuhteista.

Eniten Phoebe tiesi kuitenkin vintagevaatteista. Hän astui kanaalipolulta jalkakäytävälle ja kävellä rahisteli maahan varisseiden ruosteenväristen lehtien läpi, kääntyi kadunkulmasta, sitten toisesta, ja kun hän näki viimein Vintageputiikin häämöttävän edessäpäin, hänen sydämensä alkoi sykkiä hiukan kiivaammin, niin kuin joka aamu.

Kun Phoebe pääsi putiikille, hän pysähtyi hetkeksi ja antoi katseensa vaelttaa suuresti rakastamissaan pikku

yksityiskohdissa. Mustalla kaunokirjoituksella kirjoitetussa putiikin nimessä. Näyteikkunassa, jossa oli aina yksi ainoa mekko. Tässä kuussa elegantti vinoon leikattu musta 30-luvun satiinimekko, jossa oli tekotimantein koristetut olkaimet, sillä lokakuu merkitsi juhলাkauden virallista alkua.

Phoebe avasi oven avaimella – kellon kilahdus oli musiikkia hänen korvissaan – ja ryntäsi sammuttamaan varashälyttimen, jonka pärinä oli piinaa, ja kiiruhti siten pieneen keittiönurkkauksen, johon pääsi myymälän takaosassa sijaitsevasta toimistosta.

Hän täytti Cocon vesikulhon. Avasi pussillisen gourmetkoiranruokaa ja keitti vettä valmistaakseen itselleen päivän toisen jättikupillisen kahvia.

Nyt kello oli 9.40. Phoebe kantoi kahvikuppinsa myymälän puolelle ja istuutui toiselle kirkkaan vaaleanpunaisista samettisohvista, jotka periaatteessa oli tarkoitettu vain asiakkaille. Myymälässä oli useita kieltotauluja, joissa ruuan ja juoman nauttiminen kiellettiin tiukkaan sävyyn, mutta putiikki ei ollut vielä auki eikä Phoebe *ikinä* murustelisi saati läikyttäisi juomaansa mekkojen läheisyydessä. Pois se hänestä!

Sitä paitsi hän rakasti tätä hiljaista hetkeä ennen kuin muu henkilökunta saapui. Hän halusi vain nauttia tunnelmasta ja ennen muuta mekoista.

Ihan niin kuin kirkkaanpinkit sohvakin, värien mukaan järjestetyt mekot näyttivät Instagramissa upeilta. Tangoitain kauniita mekkoja sateenkaaren sävyissä. Vihreitä mekkoja, joiden värit vaihtelivat pehmeästä minttusorbetinvihreästä goottilaiseen pullonvihreään, joka oli niin syvä ja tumma, että näytti melkein mustalta. Sitten oli mekkoja kaikissa sinisen sävyissä: safiirinsinisiä, taivaansinisiä, ankanmunansinisiä, kuninkaansinisiä, laivastonsinisiä.

Lähinnä ikkunaa oli auringonpaisteinen kokoelma keltaisia mekkoja, jotka hohtivat täyteläisen kultaيسessa syysvalossa. Punaisia, oransseja, pinkkejä ja purppuraisia mekkoja...

Phoebe jäykistyi huomattessaan, että joku työtovereista, arvatenkin Sophy, josta hän piti vähiten, oli sotkenut laventelin- ja syreeninväristen mekkojen järjestyksen. Voi taivas, täytyikö hänen tehdä *kaikki* itse? Hän ei saanut edes nauttia rauhassa kahviaan, kun piti nousta ja järjestää mekot uudestaan.

Ja mitä Sophyyn tuli... Tangollinen vuokramekkoja vei arvokasta myyntitilaa kunnon mekoilta, jotka oli tarkoitettu kunnollisille maksaville asiakkaille. Kyse oli Vintageputiikin uudistuksesta, jota Phoebe oli vastustanut mitä kiivaimmin. Ei ollut yllätys, että Sophyn hankkimat vuokramekot olivat ala-arvoisia. Phoeben silmiin koski, kun hän vain vilkaisikin niitä. Ne roikkuivat yhdellä tangolla, sillä sen enempää tilaa hän ei ollut suostunut antamaan pähkähullulle projektille.

Mekkojen vuokraaminen oli ristiriidassa putiikin kokoonolon kanssa. Asiakkaat saattoivat nyt vuokrata mekon samaan tapaan kuin vaikkapa höyrypesurin. Väistämättä he käsittelisivät niitä kuin mitä tahansa lyhytikäistä ja kertakäyttöistä, ja vaikka mekot oli vakuutettu ja niistä piti maksaa käsiraha, Phoebe tiesi, että ne palautuisivat tahraisina, ryytyisinä, kenties jopa käyttökelvottomina.

Ei! Nyt hän ei ajattelisi sitä. Tämä oli hänen oma erityinen hetkensä, ja hän antoi katseensa levätä putiikissa, jota työtoverit sanoivat hänen valtakunnakseen, mutta jota hän itse piti turvapaikkanaan.

Phoebe nojautui taaksepäin tyytyväisesti huokaisten. Hän tunsi sylissään Coco Chanelin lämpimän kiinteän painon, kun he kumpikin levähtivät hetken ennen kiireisen päivän alkua.

2

Lepohetki keskeytyi kellon kilahdukseen. Sophy oli saapunut, Sophy, joka vastasi vuokramekko-tilauksesta ja joka oli ollut piikki Phoeben lihassa aina siitä lähtien kun oli aloittanut työt putiikissa. Sophyn mukana sisään tulvahti kylmää kosteaa ilmaa ja pekonileivän leimahdus. Kello oli minuuttia vaille kymmenen, ja putiikki avautui kymmeneltä. Oikeasti Sophyn olisi pitänyt saapua neljännestä vaille ehtiäkseen syödä aamupalansa siihen mennessä, kun Phoebe käänsi ovikyltin ”auki”-asentoon.

Ja missä Anita ja Bea kuhnivat? Heidänkin olisi pitänyt jo tulla. Jos Phoebe olisi saanut päättää ja jos hänen sanansa olisi ollut laki, hän olisi pakottanut mokomat lepuilijat käyttämään kellokorttia ja leimaamaan itsensä sisään.

Phoebe ei mahtanut mitään sille, että mulkaisi Sophya äkäisesti vielä toisenkin kerran.

Mutta Sophyn kannoilla seurasi Cressida – he olivat sisarpuolia ja kutsuivat toisiaan ”siskoystäviksi”, mikä sai Phoeben voimaan lievästi pahoin joka kerta kun hän kuuli sanan. Cress oli kuitenkin hänen suosikkikollegansa, itse asiassa hän piti Cressiä läheisenä ystävänä, joten hän sai puristettua hymyn huulilleen.

”Huomenta! Ihana kassi, Cress.”

Paitsi että Cress oli Vintageputiikin ompelija ja taianomaisen etevä mekkojen muokkaja – hän osasi loihtia

kovia kokeneesta koltusta Tuhkimon tanssiaismekon – hän myös pyöritti muotiin liittyvää sivubisnestä korjaamalla ja myymällä vintagemekkoja, joita Phobe ei kelpuuttanut putiikkiin. Lisäksi hän kirjoi muotiaiheisia iskulauseita kangaskasseihin. Cressin uusin kassiluomus julisti: ”Toinen laukkuni on Birkin.”

”Ihan hauska, eikö vaan?” Cress nyökkäsi, ja hymy valaisi hänen kauniit kasvonsa. Hänen kiiltävät ruskeat kiharansa näyttivät pompahtelevan jokaisella askeleella, ja jo toistamiseen Phoebe tunsu sieraimissaan pekonin... ja kahvin tuoksahduksen.

Sophyn käytös ei yllättänyt, mutta Cressiltä hän olisi odottanut enemmän. Silti hän osoitti sanansa Sophylle, joka laski paperiin käärityn mutta lemuavan pekonileipänsä art deco -vitriinille, jonka päällä kassakone nökötti. ”Tunnet säännöt! Putiikkiin ei saa tuoda ruokaa eikä juomaa! Kipin kapin patiolle!”

Cressin säteilevä hymy muuttui anteeksipyytäväksi. ”Anteeksi. Tämä ei toistu.”

Ai että ei toistu. No ei varmaan, Phoebe ajatteli.

Sophy huokaisi. ”Mutta meidän on pakko kävellä putiikin *läpi*, jotta me päästään patiolle.” Hän hulmautti uhmakkaasti pirteää punaista poninhäntäänsä.

Phoebe ei unohtaisi ikinä sitä kamalaa kahden vuoden takaista päivää, jona Sophy oli ilmestynyt putiikkiin kuin tyhjältä ja väittänyt, että Johnno oli tarjonnut hänelle töitä.

Olihan Sophy teknisesti, ja niin, biologisesti myös, Johnnon tytär. Mutta Johnno oli eronnut Sophyn äidistä, kun Sophy oli ollut vauva, eivätkä Sophy ja Johnno olleet nähneet toisiaan juuri koskaan.

Phoebe puolestaan oli tuntenut Johnnon puolet iästään, kuusitoistavuotiaasta, aina siitä lähtien kun hän oli

aloittanut lauantaityöt tämän silloisessa kaupassa nimeltä Johnnon Roina. Johnno oli yksi hänen elämänsä tärkeimmistä ihmisistä.

Phoebe oli riemastunut kuullessaan Sophyn aikeista muuttaa Australiaan. Johnno oli lähtenyt Sophyn mukana, mutta vuotta myöhemmin Sophy olikin palannut takaisin – ilman Johnnoa. Nyt Sophy työskenteli taas Vintageputiikissa. Väliaikaisesti, kunnes löytäisi uuden työn, niin Phoebe toivoi, mutta tähän mennessä Sophy ei ollut osoittanut minkäänlaisia lähtöaikeita.

Päinvastoin, tuntui kuin Sophy olisi yrittänyt vuokramekkohölynpölyn myötä anastaa itselleen osan liiketoiminnasta. Phoeben rakkaasta putiikista.

Oli ehdottoman tärkeää, ettei Sophy saisi rehvastella enempää. Onneksi Phoebe ei ollut sitä tyyppiä, joka olisi antanut jonkun kävellä ylitseen, vähiten Sophyn, jota oli vaikea uskoa Johnnon tyttäreksi.

”Työpäivä alkaa kymmeneltä. Kello on yli kymmenen, joten käytännössä maksan teille palkkaa aamupalan syömisestä”, Phoebe nalkutti. Hänen vieressään sohvalla Coco Chanel vinkui yksimielisenä, joskin Phoebe epäili vinkunan johtuvan oikeasti siitä, että myös Coco olisi popsinut kernaasti pekonileivän. Varsinkin kun se hyppäsi sohvalta ja yritti seurata Cressiä ja Sophya toimiston puolelle. Phoebe kumartui ja kaappasi sen syliinsä.

”Tiedäthän, että pekonissa on nitraatteja, jotka eivät ole sinulle hyväksi”, hän muistutti pikku koiraa. ”Muistat myös, mitä eläinlääkärillä viimeksi tapahtui. Hän yritti lietsoa sinussa kehohäpeää, ja vaikka oletkin minusta täydellinen, meidän täytyy saada tuo vyötärö pikkuisen kaventumaan.”

Coco ei tuntunut arvostavan Phoeben pientä kannustuspuhetta, ja siinä samassa Bea syöksyi ovesta hengästyneenä,

posket punaisina, voinvaaleat hiukset pörrössä. ”Siis anteeksi!”

Hyvähän Bean oli pyydellä anteeksi ja selitellä ruuhkaan jumiutuneesta bussista, Phoebe muisti yhä sen ei niin kaukaisen ajan, jolloin Bea oli ollut erittäin tunnollinen. Hänen oikea kätensä. Aina valmis täyttämään marmattamatta Phoeben pyynnöt. Mutta sittemmin hän oli omaksunut huonoja tapoja. Siitäkin Phoebe syytti Sophya.

Viimeisenä saapui Anita. Viisitoista minuuttia myöhässä, mitä ei voinut puolustella mitenkään, sillä Anita ja Sophy asuivat samassa kimppakämpässä Hackneyssä, ja jos Sophy onnistui olemaan minuutin aikaisessa huolimatta siitä, että pysähtyi matkalla ostamaan löyhkäävän pekonileivän, Anita piti pystyä samaan.

Phoebe ei sanonut mitään. Hänen ei tarvinnut. Hänen paheksuva katseensa kertoi kaiken, mutta Anita oli nykyään entistä immuunimpi Phoeben paheksuville katseille. Sitä ei voinut panna edes Sophyn huonon vaikutuksen piikkiin. Anita oli nimittäin ollut aina hankala.

Anita ravisti yltään aika ihanan punaisen villakangastakin, joka oli 50-luvun laatikkomallia (monista vioistaan huolimatta Anita pukeutui aina moitteettomasti), sekä Phoeben tuomitsevan katseen. ”Okei, okei”, hän sanoi hyväntuulisesti, ”jään ylitöihin korvaukseksi.”

Ei Anita jäisi. Hän ei koskaan jäänyt. Hän saapui aina viimeisenä ja lähti ensimmäisenä, heti kun putiikki oli suljettu.

”Liikut heikoilla jäillä”, Phoebe varoitti. Bea asettui paikalleen myyntipöydän taakse, Sophy kiiruhti traagisten pikku vuokramekkojensa luo, ja kello kilahti vielä kerran toivottaen tervetulleeksi päivän ensimmäisen asiakkaan.

Phoebe loi kokeneen katseen naisen kamelinruskeaan trenssiin, sen alta näkyvään kamelinväriseen hame-puseroyhdistelmään sekä vaaleanruskeisiin avokkaisiin. Jopa naisen hiukset olivat beiget. Hän ei löytäisi Vintageputiikista mitään makunsa mukaista. Varmaan hän vain tappoi aikaa ennen tapaamistaan, joten Phoebe ei vaivautunut edes hymyilemään, saati tervehtimään.

Sitä paitsi nyt kun Bea ja Sophy olivat *viimein* valmiita aloittamaan työt, Phoebe voisi nousta liikkeen takaosan kullanvärisiä kierreportaita ateljeehen.

Jos alakerta oli Phoeben turvapaikka, niin yläkerta oli paikka, missä hänellä oli aina hyvä ja onnellinen olla. Siellä säilytettiin putiikin parhaita ja kauneimpia mekkoja.

Salonki, niin kuin jotkut työntekijät itsepäisesti kut-suivat huonetta, oli oikea eleganssin riemuvoitto. Sohvat oli päällystetty hillityllä kultanhohtavalla sintsiällä. Huoneessa oli koroke ja kolme täydellisesti sijoitettua peiliä, joista asiakkaat saattoivat nähdä joka kulmasta, miltä he näyttivät unelmiensa mekossa. Sillä ateljee oli mitä suurimmassa määrin unelmien temppeli. Siellä jokainen nainen, joka oli kyllin onnekas läpäistäkseen Phoeben tiukan seulan, pääsi valitsemaan elämänsä tärkeimmän puvun, tietenkin Phoeben asiantuntevalla avustuksella.

Nimittäin hääpukunsa.

Phoebe ei pitänyt rakkautta ja seurustelusuhteita kovinkaan suuressa arvossa. Miksi uskoa sydämensä jollekulle? Toiveensa? Salaiset tulevaisuuden unelmansa? Varsinkaan miehelle.

Ei ikinä! Mutta jos joku oli kyllin typerä tehdäkseen niin ja luopuakseen itsenäisestä elämästään, kannatti ainakin sonnustautua upeaan mekkoon.

Ateljeen vaatetangot eivät olleet yhtä värikkäitä kuin alkerran. Eivät harjaantumattomalle silmälle. Mutta Phoeben katse oli harjaantunut, ja hän osasi antaa arvoa hienoisille sävyeroille puhtaanvalkoisen, norsunluun, kerman, smp-panjan, osterin ja vähintään kolmenkymmenen muun väri-variation välillä. Puhumattakaan pienestä valikoimasta hopean- ja kullanvärisiä hääpukuja ja heidän ainoasta mustasta hääpuvustaan, joka oli roikkunut ateljeessa parisen vuotta. Moni hiukan rohkeampi morsian oli sovittanut sitä, mutta yleensä seurueen muut jäsenet olivat ilmaisseet eriävän mielipiteensä, useimmiten morsiamen säikähtänyt äiti, joka oli lausunut synkästi: ”Hääpuku musta – vuosien tuska.”

Phoebe juoksutti arvostavasti kättään pukujen yli ja tuns i hollaan silkin, satiinin, sorsetin ja henkäyksenohuen sifongin hyväilevän kosketuksen...

Sitten hän meni ateljeen ja pienen kaarikäytävän läpi putiikin muotiluomushuoneeseen. Siellä he pitivät arvokkaimmat mekkonsa: huoneessa oli Mary Quantin mekko, Paco Rabannen 60-luvun paperimekko sekä Claire McCardellin 50-luvun sininen, pienin punaisin palloin koristettu paitamekko, jossa oli kapea vyötärö, vajaamittaiset hihat ja shaalikaulus. Muotiluomushuoneen takana oli Cressin vinokattoinen työhuone, ja Cress kuului kiiruh-tavan parhaillaan ylös portaita Coco Chanel kannoillaan.

”Joku nainen tuli kysymään, voisinko lyhentää hänen housunsa”, Cress selitti. ”Minun täytyi kieltäytyä kohteliaasti, eikä hän suhtautunut siihen kovin hyvin.”

”Arvasin, että se nainen on silkkaa ajanhukkaa!” Phoebe huudahti. Ajanhukkaajien tunnistaminen oli yksi hänen supervoimistaan.

Cress katosi työhuoneeseensa, missä odotti tangollinen muokkaamista ja korjaamista kaipaavia mekkoja, ja Phoebe

palasi vastahakoisesti alakertaan hakemaan ajanvarauskirjansa, jota hän säilytti pienessä vetolaatikossa kassakoneen alapuolella.

Phoeben katse liukui sivun yli, ja hän huomasi, että eräs morsian oli tulossa sovitukseseen näillä minuuteilla. Siinä samassa ovi aukenikin, kello kilahti ja sisään astui nuori nainen, jonka hymy oli samanaikaisesti sekä innostunut että hermostunut. Häntä seurasi vanhempi nainen sama odottava ilme kasvoillaan. Ilmeisesti morsiamen äiti.

Phoebe vilkaisi nuorta naista arvioiden. Hän oli keskimittainen ja hoikka, ja hermostunut hymy kertoi, että hän tuskin aiheuttaisi hankaluuksia tai ilmaisisi vankkoja mielipiteitä, joista häntä ei saisi luopumaan. Lyhyesti sanottua hän oli sellainen, jonka kanssa Phoebe voisi tehdä yhteistyötä.

”Victoria?” Phoebe astui myyntipöydän takaa. ”Minä olen Phoebe. Olemme viestitelleet.”

”Aivan. Kiitos, kun järjestit minulle ajan. Tässä on äitini Suzanne.” Victoria nyökytteli innokkaana. ”Herra varjele, olen ihan hermona.”

Victoriasta ei tosiaan koituisi harmia. Phoebe viittilöi portaita kohti. ”Mennäänkö etsimään unelmiesi hääpuku?”

”Me siis vain katselemme”, Suzanne keskeytti. ”Eikö tuota huonoa onnea pukeutua hääpukuun, jonka ensimmäinen omistaja on todennäköisesti jo haudassa?”

Suzanne voisi sen sijaan osoittautua hankalaksi tapaukseksi. Vaikka ei Phoebe ollut kovin huolissaan. Hänellä oli mielessään jo kolme, ei vaan neljä hääpukua, jotka näyttäsivät upealta Victorian yllä, ja kunhan Victoria vain rakastuisi johonkin mekoista, äitikin olisi pian myyty.

Phoebe oli nähnyt saman näytöksen sadat kerrat.

Niinpä hän vain hymyili tyynesti. ”No niin, hyvät naiset, tätä tietä.” Hän viittoili uudestaan kohti portaita mutta

pyöräytti silmiään Bealle, kun naiskaksikko lähti kiipeämään mekkotaivaaseen.

Oli aika käydä töihin käsiksi toden teolla.

Pari tuntia myöhemmin Victoria ja hänen tyyntynyt äitinsä lähtivät, kumpikin korviaan myöten rakastuneena Phoeben valitsemaan pukuun, 30-luvun norsunluunvalkoiseen nilkkapituiseen hääpukuun, jossa oli avoin selkä, puhvihihat ja koristeena Alençon-pitsiä – puku sopi harvalle, mutta Phoebe oli tiennyt Victorian olevan yksi niistä harvoista.

Oli perjantai ja halloweeniin oli kaksi viikkoa. Asiakkaiden mielessä väikkyi jo juhlakausi, joululahjojen hankinta, jopa uudenvuodenaatto, joten putiikissa riitti tohinaa ja iltapäivää tahditti kahdesta suunnasta kantautuva sinfonia, joka syntyi oven päälle ripustetun kellon helähdyksistä ja kassakoneen jatkuvasta kilinästä.

Phoebe palveli paljon mieluummin ajan varanneita asiakkaita kuin niitä satunnaisia tyyppejä, jotka vain astuivat ovesta tietämättä mitään muodista saati siitä, mikä heitä puki. Iltapäivän puolessavälissä eräs nainen loukkaantui syvästi, kun Phoebe ei antanut hänen sovittaa tiettyä mekkoa, vaikka oikeasti Phoebe katsoi vain tehneensä palveluksen.

”Et voi pukeutua kirkkaankeltaiseen, kun ihosi on tuon sävyinen. Olet ilmiselvä talvi”, Phoebe oli tokaissut ja osoittanut tangolla roikkuvaa pehmeämpisävyistä kuusikymmentäluvun minimekkoa. ”Voit käyttää keltaista vain siinä tapauksessa, että se on kalpea ja kylmä. Vaikka oikeasti kyllä näyttäisit paljon paremmalta rubiininpunaisessa tai yönsinisessä.”

Nainen oli tökännyt mekon tangolle *väärään paikkaan* ja painellut ulos. Phoebe oli vain yrittänyt auttaa asiakasta olemaan paras versio itsestään, kuten hän selitti Cressille

palattuaan ateljeehen käsivarrellaan mekko, jonka veto-
ketju piti vaihtaa.

”Voi Pheebs, ehkä hän oli jo tyytyväinen nykyiseen ver-
sioon”, Cress sanoi lempeästi. ”Tuliko se yhtään mieleesi?”

”Miten hän olisi voinut olla tyytyväinen, kun hänellä ei
ollut hajuakaan omista väreistään? Siis ihan kamalaa elä-
mää! Olisin itse tosi masentunut pastelliväreissä.” Jo ajatus-
kin sai Phoeben värähtämään, ja Cress virnisti.

”Jos joskus näen sinut vaaleanroosassa, tiedän, että olet
saanut aivotärähdyksen”, Cress sanoi ja suuntasi sitten huo-
mionsa edessään odottavaan mekkoon. ”No niin, menehän
siitä. Tämä vaatii erityisen haastavaa muokkausta, ja minun
täytyy keskittyä.”

Oli jo melkein sulkemisaika, ja Phoebe palasi alakertaan
juuri parahiksi nähdäkseen, kuinka Sophy luovutti kolme
vuokramekkoa lähetille, joka veisi ne luoja ties minne.

Mikään ei saanut Phoebea yhtä varmasti vimmoihinsa,
sillä vaikka kyse oli ala-arvoisista vuokramekoista, oli hyvin
todennäköistä, etteivät he näkisi niitä enää ikinä.

Sophy julkesi näyttää kyllästyneeltä ihan kuin he olisivat
keskustelleet asiasta monet kerrat. Oikeasti kuitenkin ehkä
vain viisi kertaa.

”Tiedät kyllä, miten vuokrauspalvelu toimii. Asiakas
valitsee verkkosivuiltamme haluamansa mekon. Hän täyt-
tää sähköisen henkilötietolomakkeen ja maksaa etumak-
sun. En ymmärrä, mistä kiikastaa”, Sophy nurisi.

”No etpä tietenkään”, Phoebe tiuskaisi ja sieppasi pape-
rit Sophyn kädestä tutkiakseen niitä. Ne näyttivät asianmu-
kaisilta...

”Viiden minuutin odotusaika on ohi”, lähetti murahti,
mikä ei estänyt Phoebea tarkistamasta osoitetta Goog-
len katunäkymästä varmistaakseen, että se oli oikeasti

olemassa eivätkä hänen mekkonsa päätyisi rahtilaivaan, jonka määränpäästä ei ollut tietoa.

”Voi taivas, Phoebe, tuo on siis niin naurettavaa”, Sophy tiuskaisi. Hän oli rehennellyt voimansa tunnossa siitä lähtien kun oli saanut luvan vuokramekkohömpötykseensä. Ennen hän ei ollut uskaltanut puhua Phoebeille tuohon sävyyn.

”Joko lähden tai sitten laskutan ylimenevästä odotusajasta viisikymmentä prosenttia”, lähetti uhkasi, kun Sophy sieppasi paperit takaisin ja piti niitä Phoeben ulottumattomissa.

”Kaikki hyvin”, Sophy sanoi. ”Voit ottaa mekot.”

”Etkä muuten voi”, Phoebe tokaisi, sillä hän ei ollut nähnyt mitä kassiin oli pakattu, eikä hän olisi yllättynyt yhtään, jos mekot olisivatkin olleet peräisin putiikin kallisarvoisesta myyntivalikoimasta ja matkalla jonkun sellaisen kaltointkohdeltavaksi, joka ei halunnut sitoutua mekon ostamiseen.

”Kylläpä”, Sophy toisti tuimasti. Hänen kasvonsa muuttuivat aina vain punaisemmiksi, eikä sävy sointunut yhteen hänen punaisten hiustensa kanssa.

”Kassi auki!” Phoebe käski.

”Ei minulle tästä makseta. Heippa”, lähetti sanoi ja astui pari askelta kohti ovea, joka aukeni yllättäen.

”Liike on suljettu!” Phoebe ja Sophy tiuskaisivat yhdestä suusta ja taistelivat mekkokassista viitsimättä edes vilkaista uutta asiakasta.

”Näen jotain smaragdinvihreää!” Phoebe sähisi. ”Toivon totisesti, ettei se ole se samettinen cocktailmekko, josta jo sanoin sinulle...”

”Phoebe!” tutulta kuulostava huvittunut ääni sanoi. ”Äänenvoimakkuus on kymmissä, kun sen pitäisi olla kolmosessa. Korkeintaan nelosessa!”

Phoebe irrotti otteensa kassista niin yllättäen, että Sophy horjahti taaksepäin. ”En minä huuda”, hän vakuutti ja madalsi ääntään, joka oli totta puhuen ollut aikamoista kailotusta.

Sophy sysäsi kassin lähelle, joka käytännössä juoksi ulos ovesta. Tulokas pudisti päätään ja virnisti.

”Mitä minä oikein teen sinun kanssasi?” hän kysyi.

Phoebe risti käsivarret rinnalleen ja puristi huulensa yhteen kätkeäkseen hymyn, joka pyrki aina hänen huulilleen, kun Freddy astui huoneeseen.

”Et yhtään mitään”, Phoebe sanoi terävästi. ”Muuten joudut työtuumioistuimeen.”

Vintageputiikki-sarjan kolmannessa, itsenäisessä osassa kuohuu, kun äreä tyylikuningatar Phoebe joutuu selkkaukseen ynseän influensserin kanssa. Löytyykö kovan kuoren alta sittenkin hellä sydän?

Vintageputiikin määrätietoisella johtajalla Phoebe Bakerilla on elämässään kaksi intohimoa: vintagemekot ja ranskanbulldoggi Coco Chanel. Mekkoparatiisissaan hän ei tarvitse ketään eikä mitään. Kun Phoebe sitten joutuu kiittämättömän somevaikuttajan kanssa napit vastakkain, hänen elämänsä tarkkaan sommiteltu kudος alkaa ratkeilla: yhtäkkiä hän on vaarassa menettää sekä rakkaan työpaikkansa että melkein yhtä rakkaan poikaystävän! Phoeben on pakko punnita valintojaan: voivatko vintagemekot, vaikka olisivat kuinka upeita, sittenkään olla elämän suola?

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6462-2

KANSI: HILLA SEMERI